

јереј Димитрије Шишкин
ТИХА АПОКАЛИПСА

Господ говори: „пазите на себе да срца ваша не отежају преједањем и пијанством и бригама овога живота“ (Лк. 21:34). Рекли би се да је ово за изненађење: Христос, рекло би се такво природно, па чак и позитивно дело као световне бригае, прибарајући смртним гресима угађања стомаку и пијанству. Зашто? Зато што је човеку у бесконачним бригама овог света најлакше да заборави на Бога, душу, па чак и савест, прикривајући најсрамније грехе: крађе, обмане, лоповлук, корист, безбожност – „добрим“ бригама о својој породици и ближњима. У томе се и састоји главна опасност ове „тихе страсти“. У томе што убија душе неприметно, али без икакве сумње. Штавише, окорелом пијанцу или прождрљивцу лакше је да постане свестан свог греха, да се покаје за њега него „брижном породичном човеку“ који ће правдати најстрашније грехе „високим циљевима“. Сетите се филма „Кум“, тамо је управо све и било изграђено на тој „доброј“ идеји породичног живота. Страшно је рећи, али и породица и бригае овога света могу постати идол који одвлачи човека у пропаст. Зато Господ говори: „Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан“ (Мт. 10:37).

Љубав према породици, брига о породици, труд и каријера, стицање новца – све је то добро и правилно, али само у случају ако човек не забравља на свој главни призив – да живи у сагласности са Богом. Ако све своје помисли, речи и поступке добри породични човек проверава не мишљењем овог болесног света, већ

законом Божијим. То је јединствени темељ за истински, радостан, здрав и слободан живот.

У Светом Писму се говори: „Дух (Свети) је Господ; а гдје је Дух Господњи ондје је слобода.“ (2 Кор.3:17). Ето формуле истинске слободе, која треба да буде написана у нашим срцима, тако да би у животној сложености ми, пре свега, бринули да останемо у заједници са Духом Христовим, да поступамо хришћански. И иако такво понашање, такав начин живота, може да противречи нормама које су прихваћене у савременом друштву, па чак и да прави проблеме у животу човека, на крају ће ипак сам човек бити највећи добитник – добитник истинске, највише слободе, слободе учешћа у Божијој истини, лепоти и љубави. И то уопште нису апстрактни појмови, већ највиша стварност у односу на коју ми и градимо сопствени живот.

Када се догоди катастрофа, у друштву почињу све могуће провере, посматрања, тестирања... Људи теже да се обезбеде, да спрече несрећу. И то је потпуно нормално. Али зашто игноришемо савет Онога, Који зна како да у стварности избегнемо све те несреће?!

„Бдијте и молите се“ (Мт. 26:41) говори Господ. Бдети значи не дати себи да се обманеш духом времена, живети по закону Божијем, мислити, говорити и поступати са трепетном свешћу о Његовом присуству.

И треба да се молимо не само читајући одређени број речи, већ живим срцем, обраћајући се живом, свемогућем Богу са болом, надом и вером.

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - САМАРЈАНКЕ
преподобни Теодор Освештани, свети Никола Мистик
свети Теодор Вршчки, свети новомученик Вукашин Клепачки
Јн. 4, 5 - 42, зч. 12; Дав. 11, 19 - 26; 29 - 30 зач. 23;

преподобни Јустин Нови Ђелијски
ТУМАЧЕЊЕ ПРИЧЕ О ЖЕНИ САМАРЈАНКИ

Како је веродостојан сведок Свети Еванђелист Јован? Заиста је руководно начело његово при писању Еванђеља да бележи оно што види и што чује (1 Јн. 1,1). Ево, он види Исуса уморна, и пише: "Исус уморан од пута сеђаше на извору" (ст. 6). - Шта говориш Јоване?

Зар уморан Исус чудотворац, Исус коме велики Претеча није достојан да одрешу ремена на обући Његовој? Да, Он како Га видиш, такав и јесте. А да није такав, зар би био прави човек, зар би знао шта је у човеку и шта сачињава главну муку његову? Он то не скрива, чак ни од жене Самарјанке. Он јој изјављује да је жедан, и моли је да му да воде да пије. Реците, зар није прави човек? Он је не само уморан, него и жедан.

Жеђ? - Слабост правог човека, а не човека са привидним телом. Ту слабост своје људске природе Господ Исус искоришћује и употребљује као средства спасења за Самарјанку: говори јој о води живој. Вода жива? То збуњује жену и она с правом пита: "одакле ти

имаш воду живу" (ст. 11). Њу није имао велики праотац Јаков, а ти?

Ко си ти? и шта је то "вода жива"?

Свети Кирил Александриски вели: "Водом живом" Спаситељ овде назива благодат Светога Духа. Ко се ње удостоји, имаће у себи постојани извор божанских учења.

Спаситељ јој објашњава: "Сваки који пије од ове воде, опет ће ожеднети" (ст.13): "сваки", и ти, и ја, и сви. Ти то већ знаш; "а који пије од воде коју ћу му ја дати, неће ожеднети никад; него вода коју ћу му ја дати биће у њему извор воде која тече у живот вечни" (ст. 13-14).

А та жива вода јесте Дух Свети: "Ко је жедан нека дође к мени и пије. Који верује у мене, као што Писмо рече: "из његава тела потећи ће реке воде живе" (Јн. 7,37-38; Ис. 12,3; Јоил 3,18). И богонадахнути Еванђелист убрзо објашњава ову Спасову благовест: "А ово рече за Духа кога су имали примати они који верују у Име Његово. Јер Дух Свети још не беше дат, јер Исус још не беше прослављен" (Јн. 7,37-39). Осим телесне жеђи постоји духовна

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

жећ: жећ боголике душе човекове, жећ богочежњива: та жећ хоће бесмртност и живот вечни и све што томе води.

А то може дати само Бог, само Дух Свети, само Божанска Тројица, која је и "створила човека тројицеликим = триадоликим, по лику Своме, да би он само у Њој могао наћи вечну пуноћу и вечну оствареност овога тројицеликог бића. Дух Свети, када уђе у човека кроз свето крштење, Он Своје божанске и свете силе разлива по боголиком бићу човековом помоћу светих еванђелских врлина. Јер свете врлине и јесу свете божанске силе које испуњују човека свим оним што је свето, божанско, бесмртно, вечно. Само се даровима Духа Светога угољује жећ душе људске за бесмртношћу и вечношћу.

Они се путем подвига толико сједине са човеком, са сушитном његовог бића, толико постану његови, да се у њему претварају у непресушни "извор воде која тече у живот вечни" (ст. 14); која све што је његово, цело биће његово преображава у вечно и бесмртно; кроз њих, и помоћу њих, он стално: свим мислима, свим оооћањима, свим расталожењима "тече у живот вечни". Све то лично даје Богочовек за веру у Њега.

А вера? - Сав се поверити, свим се бићем својим предати Господу Христу, да Он начини од тебе што хоће. А Он хоће свима људима једно: да се сви спасу од греха, смрти и ђавола, и постану божански бесмртна бића, добију живот вечни. Кроз сваку свету врлину човек отиче душом својом у живот вечни; а кроз сваки грех отиче у смрт, у смртно, у муку вечну. Тако

човек непрестано или увећава своју бесмртност или своју смртност.

И до Страшнога Суда сваки ће човек или сав отећи у живот вечни или сав отећи у смрт вечну.

Свети Златоуст благовести: Бог нас је увео у овај живот и удахнуо нам душу да бисмо ми користили не само овај свет, него ради тога да бисмо радили све ради будућег живого; само су неразумна створења саздана једино за земаљски живот.

Отвореној и радозналој Самарјанки: "Госпде, дај ми те воде", Господ јој заиста и даје мало - мало: открива јој Своје божанско свезнање, и тиме целом бићу њеном отвара пут ка Богу живом и истинитом. Она кроз то откривење види у Исусу најпре пророка Божјег, весника истине. Али, Он је Јеврејин, а она Самарјанка; међу њима је вечити спор.

"Спас света" - целога света, не само Самарјана, не само Јевреја, већ свих људи скупа, и још: целога света што постоји, миче се и живи. Јер све то стење у оковима преха и смрти, "уздише и тужи" (Рм. 8,22): чекајући спасења од Спаоитеља света. "Сами чусмо и по знасмо", - то је најсигурнији начин да се Христос упозна.

Треба сам доћи у лични додир са Њим; сам Му постављати питања, и добијати од Њега одговоре. И ако човек није с предумишљајем и с предубеђењем пришао Исусу, мора открити у Њему и Спаситеља свога и Спаситеља света. Увек један и за све један, категорички еванђелски императив христопознања: "дођи и види" (Јн.1,46; ср. Јн.1,39)..

старац Јосиф Исихаста ГОСПОД МИ ЈЕ ПОКЗАО СВУ ЗЛОБУ САТАНИНУ

Монашки живот је непрестано мучеништво. Најслађи Исус спознаје се у тескобама. Чим га потражиш, Он ће ти послати тескобу. Његова љубав се налази усред страдања. Показује ти мало меда, испод којег је скривено читаво складиште горчине. Претходи мед благодати, а следи горчина искушења.

Када жели да ти пошаље патњу, Он те извештава и одговарајућу благодат ти као гласоношу шаље. Као да каже: „Буди спреман! Гледај одакле ће те напасти и ударити непријатељ“ Тако почиње твоја борба и битка.

Пази да се не уплашиш! Не чуди се кад „загрме топови“ и одважно стој као Христов војник, као прекаљени борац, као храбри ратник. Овај живот је бојно поприште. Починак ћемо наћи „тамо“. Овде смо у изгнанству, „тамо“ је наша истинска отаџбина...

Те вечери, Бог ми је показао злобу сатанину. Налазио сам се веома високо, на једном прекрасном месту. Доле се налазила велика равница, а недалеко од ње море. Демони беху поставили на хиљаде замке. Туда су пролазили монаси. Када би падали, замке би једнога хватале за главу, другога за ноге, некога за руке, а некога за одежду, за шта год би стигле. А змај из бездана држао је главу изнад морске воде и бљувао пламен из чељусту, очију и носа, радујући се и веселећи паду монаха. Видевши све то, ја сам га проклињао.

„О, змају из бездана! Зато нас обмањујеш и постављаш нам замке?!“

Дошавши себи, осетио сам и ра-

дост и жалост. Радост јер сам видео замке ђаволске. Жалост, због нашег пада и опасности која нам прети до краја живота.

Од тог доба, задобио сам велики мир и молитву. А онај се, међутим, не смирује. Подстакао је људе против мене, због тога ти и пишем, да бисте ти и остала браћа показали трпљење. Ако хоћеш да победиш у овом животу има да се бориш, И то није шала! Ти ратујеш са Нечистим духовима, а они на нас не бацају слаткише и бомбоне, него оштру танад која усмрћују душу, а не тело. Али се не жалости. Не тугуј. Ти имаш помоћ. Ја те придржавам. Ма колико да он то жели, ђаво не може сам да нас погуби уколико ми сами не садејствујемо у његовом злу. Исто тако, ни Бог не може сам да нас спасе, уколико и ми не постанемо сатрудници Његове благодати у нашем спасењу. Бог увек помаже и увек стиже на време, али хоће да се и ми потрудимо и да учинимо онолико колико можемо.

Зато не говори да ниси унапредовао, зашто ниси напредовао и слично. Напредак не зависи само од човека, чак и ако он то хоће, чак и ако се усрдно труди. Сила Божија, благодат Његова благословена, све чини када од нашега прими. Она подиже палоба и усправља збаченога.

Из свег срца преклињимо Бога нашег и Спаситеља да дође, да укрепи одузетога, да васкрсне четвородневног Лазара, да подари очи слепом и да нахрани изгладнелога..

